

NA OBISKU PRI JURIJU DALMATINU

Vstopila sem v svet protestantizma, kajti učna ura je v mislih tajala kar ves dan.

Kmalu sem spoznala Bohoriča, Dalmatina in Trubarja. Vsak mi je povedal nekaj drugega, vendar so vsi hoteli povedati isto. Vsak je bil nekaj posebnega.

Najprej mi je Primož Trubar pokazal in prebral Abecednik ter Katekizem. Od takrat naprej sem bolj razumela bohoričico. Kmalu za tem je do mene pristopil Jurij Dalmatin. Razložil mi je, zakaj je prevedel Biblijo v slovenščino. Nekaj časa sva se pogovarjala o slovenskem jeziku, nato pa mi je dal izvod prevedene Biblije. Poslovil se je in odhitel naprej. Takoj sem poiskala prostor, da sedem, ter začela brati. Kmalu sem razumela, zakaj je to delo za nas tako pomembno. Iz prevedene Biblije si se naučil veliko pomembnega. Bližala se je noč in odšla sem proti domu. Ko sem prišla do stanovanja, sem ugotovila, da je moj sosed Adam Bohorič. Kot Primož in Jurij, se mi je tudi Adam zdel zelo pameten in predvsem odločen človek. Po kratkem pogovoru mi je izročil še četrto pomembno slovensko knjigo. Naslov je imela Zimske Urice. Prebrala sem jo še tisti večer, preden sem zaspala.

Nato sem se vrnila v današnji svet. Ugotovila sem, zakaj ravno te tri protestante tako zelo slavimo ter kako je nastal moj materni jezik slovenščina! Tako sem postala še bolj navdušena, ker se naša šola imenuje po avtorju prve slovenske slovnice in sosednja šola po Juriju Dalmatinu, pomembnem protestantu.

V Brestanico je prišel Adam Bohorič. Glede na to, da smo se nedolgo nazaj učili prav o njem, gotovo ni bilo naključje, da je ogovoril ravno mene.

Stala sem sredi Brestanice, ko me je Bohorič vprašal, katerega leta smo. Bilo je prav čudno, saj vsi vemo, da je živel petsto let nazaj. Najprej mi je bilo vse tako čudno, kako je lahko Bohorič leta 2013 poleg mene in se pogovarjava. Pomislila sem, da so to sanje, vendar je vse bilo tako resnično. Kakorkoli, odgovorila sem mu, da smo leta 2013. Vprašala sem ga tudi, kdo je, saj kot sem že rekla, je čudno, da je to res on. Pa vendar, odgovoril mi je, da je Adam Bohorič in da ve, da je čudno, da danes stoji tu, v Brestanici. Prosil me je še, da mu razkažem Brestanico, saj je pozabil, kako tu izgleda. Najprej sem ga odpeljala do naše osnovne šole, ki se imenuje prav po njem. Bil je zelo navdušen, še bolj pa, ko sem mu pokazala kip pred našo šolo, ki je predstavljal njega. Zdel se mi je zelo ponosen. Nato sem mu razkazala okolico, on pa mi je vneto odgovarjal na vprašanja, ko sem ga spraševala, kako je bilo živeti v protestantizmu. Prišla sva do neke klopce, se usedla in se pogovarjala naprej. Tako sva ugotovila, kakšne razlike so med protestantizmom in danes. Zdel se mi je kar malo presenečen, ko sem mu pokazala vso elektroniko, ki jo uporabljamo. Ko sem mu rekla, da si mi mladi ne predstavljamo življenja brez telefonov in računalnikov, mi je odgovoril, da si pa on ne predstavlja življenja z vsem tem. Rekel mi je tudi, da bi mi mladi zares morali za kakšen dan poizkusiti živeti v 16. stoletju. Ura je bila že nekaj čez tri popoldne, ko se je pogovor zaključil. Rekla sem mu, da imam zanj še zadnje presenečenje. Ko sva hodila proti krški šoli, je bil zelo neučakan. Povedal mi je tudi, kako se je vse spremenilo. Pa sva prišla. Pripeljala sem ga do Osnovne šole Jurija Dalmatina Krško. Ponosno mi je povedal, da se še malo

spomni te šole. In potem sem doživela šok. Adam Bohorič je rekel: *»O, Jurij Dalmatin! Dragi prijatelj, kako dolgo se že nisva videla! Izgledaš odlično!«* No, to pa je bil šok. Skozi vhodna vrata osnovne šole je prišel Jurij Dalmatin. Uščipnila sem se, ker se mi je zdelo, da imam privide. Ampak ne, Jurij Dalmatin in Adama Bohorič sta se veselo pogovarjala zraven mene. Seveda sta malo pozabila name, vendar se je Adam kmalu spomnil in me predstavil Juriju. Jurij me je pozdravil, nato pa mu je Adam povedal o elektroniki ter kako si mi ne predstavljamo življenja brez nje. Bližala se je noč in Adam in Jurija sta menila, da se odpravita domov. Poslovali smo se. Spet mi je bilo čudno, saj sta Adam in Jurij skupaj odšla in med sončnim zahodom izginila, tako da ni bilo ne duha in ne sluha za njima. Kar naenkrat sem zaslišala nek čuden zvok. A kmalu sem ugotovila, da je to zvok moje budilke. No, pa so le bile vse to sanje. Ampak bile so zanimive in poučne! Sedaj si res želim, da bi se mi nekega dne to res zgodilo.

Natalija Vodopivec, 9. a
OŠ Adama Bohoriča Brestanica
Mentorica: Vera Kustec